

стятъ, какъ да си слагятъ пръстите, кога са кръстятъ, и на кадъ да са обръщатъ кога са кръстятъ. — Какъ са нарича този, който учи дѣцата. — А какъ наричатъ дѣцата, които са учатъ. — А какво ще са учите тука? (да читеме, да пишиме). — Добро. — Вий казвате, че сте дошли тука да са *учите*; ами до сега учили ли сте са на нѣщо? — Не. Мени ми са чини, че сте са учили, напр. да пълзите, да ходите, да тичате, да скачате, да са обличате, да ядете, най много съ лъжица и вилушка (фърколица), да хортувате и пр.; учили сте отъ какво правятъ хлѣбътъ? отъ дѣ земами дървата и пр. Да узнавашъ неизвѣстното, да навиквашъ (адащисвашъ) да работишъ нѣщо си, ще са рече да са учишъ. Видѣхте ли сега, мили дѣчица, че Ви и до сега сте са учили, защото много нѣща знаете сами да правите, нѣщо, което незнайтъ да правятъ по малките отъ васъ. Е, стига ви толкосъ, идѣте си сега поиграйте.

Подиръ сѣки единъ урокъ, който трябва на първи пѣтъ да са продължава не повече отъ 20—25 минути, учителътъ трябва да пуца дѣцата да играйтъ; во врѣмето на играта учителътъ трябва да са намѣрва при тѣхъ, да наблюдава какъ играйтъ, да имъ забѣлѣква нѣщо си връхъ играта, но да ги не стѣснява въ нищо. Во врѣмето на играта учителътъ може да даде понятиѣ на дѣцата за броеніето отъ едно до десять, даже и до сто, тѣй като много дѣца има, които немогъ да пребройтъ отъ едно до десять. Това може да са достигне съ играта на топъ, като ги